

01:33, แมว

สองมือยกขึ้นนานข้างแก้มขยับปลายนิ้วชี้และกลางนิ้วกดขมับ กะพริบตาปรับถีปรับสายตาจากภาพตรงหน้าทีพราเลือน

ขุนมัวทั้งทัศนวิสัยและสดิสตังเมื่อน้ำเมาเข้าปาก นั่งจับเฝ้าอยู่ในสภาวะขาดการยั้งคิดเพียงถูกกระตุ้นเล็กน้อย

จึงหลีกเลี่ยงการจับมือถือไปโดยปริยาย

ยังหาจะไม่ครบยี่สิบสี่ชั่วโมงคงไม่โดนตามตัว

แต่ถึงหาไปนานกว่านั้นก็ไม่มีใครแปลกใจ งามสามักปิดโทรศัพท์เก็บในอับทำงานมาราธอนขาดการติดต่ออยู่บ่อยครั้ง

ถึงหาไปก็—

เวอร์

เขาลืมให้ข้าวแมว

“ฉิบหาย”

ไม่ว่าปากเปล่า, หยิบโทรศัพท์ในกระเป๋าทางเกองออกมาอย่างเร่งรีบ หลับหูหลับตากดต่อสายคนที่จะช่วยเหลือเขาได้ในสถานการณ์นี้

ยกหน้าจ่อขึ้นแนบข้างหู ภาวนาให้ปลายสายรีบละมือจากธุระใดๆ ก็ตามที่ทำอยู่มา

รับสิ

รับ

รับสิวะ—

‘มีอะไรศา’

ในฐานะคนที่ชอบเรื่องเสีงๆ

องศาพนันได้เลยว่าฤทธิ์แอลกอฮอล์ไม่ช่วย ตอนนี้หน้าเขากำลังซีดเป็นไก่อต้ม

หลังอๆ กับไหลห่อๆ จนปอดแทบแฟบกลับมาตรงแนวไม่ต่างถูกเบ็ดเกี่ยว มือถือถูกชักออกจากข้างหู

ความชื้นจากเหงื่ออุณหภูมิเย็นบนหน้าจ่อ ไม่ได้ช่วยบรรณังซื้อที่ปรากฏหรรแก่สายตาแม้แต่น้อย

องศาหรีดา อ้าปากค้างอย่างเหลือเชื่อ โช้ถึงกาละมังหม้อ เขาไม่ได้นับถือศาสนาเลยไม่รู้จะอุทานว่าโอบุ ด้าหรือพระเยซู

จาร์กไว้วัวชีวิต คีนี่เขาล้าสึสเลยออกมาหาเหล่ากิน เม่า แล้วกำลังโทรหาแฟนเก่าที่กำลังจะแต่งงาน
มะรินนี่

อั้งกิมก็ไม่นานมือถือก็แนบกลับคีนี่ เขาต้องตอบคำถามไขใหม่ โอเค กล้วยๆ

“แม่ว หิว ข้าว”

โทษที่ ไม่กล้วย เขาเมา สมองไม่กระเดื่อง

“โทษที่— หมายถึง โทรผิด”

“แค่นี้ละ”

เขากำลังจะตัดสาย แต่เธอไวกว่า

‘แกเมาอะไระ’

องศาพยักหน้า ทั้งๆ ที่ปลายสายไม่เห็น เราไม่ได้ดีโอคอลกันอยู่ เขากำลังพยักหน้าไปเพื่อใครไม่อาจ
ทราบ

‘ยังเลี้ยงไว้อยู่เหรอ’

เขาไม่ตอบ เธอถามต่อ, ขวนคิ้วกระตุนิดหน่อย แมวทั้งตัวนะไม่ใช่ข้าวของถึงจะทั้งกันได้ง่าย

“เลี้ยง”

“ออกมากินเหล้าลืมหิวข้าวไว้ จะโทรให้เพื่อนเทข้าวให้แต่โทรผิด”

“แค่นี้ละ”

‘แกโทรผิดจริงหรือแกแค่ชินว่าเรื่องแมวต้องเป็นพี่’

แล้วทำไมเขาตัดสายไม่ทันแม่น้ำถามทุกที ครั้งที่สองแต่คราวนี้กระตุนม่น้ำโ

“เลี้ยงมาเอง ไม่ชินว่าเป็นเรื่องใครทั้งนั้น”

“ศาเลี้ยงมันมาเอง”

เขาไม่ได้ตั้งใจใส่อารมณ์ไปในน้ำเสียง แต่ว่าพอเป็นเรื่องแมว, แมวที่ชื่อว่าแมว แมวที่อีกคนทิ้งไว้พร้อม
เขาแล้วพาตัวเองไปอยู่ห่างไกลกันคนละโหมโซนมันก็อดไม่ได้ที่จะชวนหัวเสียขึ้นมา

กล่าวพูดมาได้

“เอาเป็นว่า ไม่ได้โทรมาเพราะคิดถึง”

“วางใจได้”

“หลังจากนี้ก็จะไม่โทรมาแล้ว”

เจียบ ทำไมวะ คนทางนี้ก็อึดอัดเหมือนกันนั่นแหละเฮ้ย

องศาเขย้าขาอีกครั้ง นับหนึ่งถึงสิบในใจว่าถ้าอีกคนไม่พูดอะไรตอบกลับมาเขาจะตัดสายแล้วจริงๆ จากนั้นก็จะลุกไปกรีดกลางลานจอดรถสักที, ล้อเล่น คิดจริงแต่ล้อเล่น

‘อยากให้เรา’

‘งานแต่งพี่ อยากให้องศา’

กลายเป็นเขาเองที่เจ็บเสียจนชวนคนปลายสายใจหาย ริมฝีปากอ้าออกคล้ายจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็หุบกลับ มือเรียวยกสายเส้นผมสองสีที่ปรกหน้าบังตาให้พ้นทางไป ทำให้ญ้อย่างไรเหตุผล อาจจะเพราะเขาไม่รู้ว่าเขาถืออีกข้างไปวางไว้ตรงไหน

“ถามไฉนอย่าง”

‘ว่า’

“พกถุงแกงเข้างานได้ไหม”

/